

L'alumnat de **primer de batxillerat** de l'assignatura **Creació Literària** presentem dos nous relats breus. En aquests textos hem tractat el gènere del diari personal per explicar històries de ficció. Esperem que us agradin!

RELAT 1

Títol: *In albis*

Primer dia

Acabo de despertar i em trobo en una platja desconeguda. Tracto de recordar com vaig arribar aquí, però la meva memòria està en blanc. L'única cosa que sé és que estic sol, sense menjar ni aigua, i sense idea de com sortir d'aquí. Miro al voltant i veig palmeres per tot arreu, però no hi ha senyals de vida humana enlloc. La platja és llarga i la vegetació sembla densa. Decideixo caminar per la platja per a buscar algun senyal d'ajuda. Després d'unes hores caminant, trobo una petita font d'aigua dolça. Sembla segura per a beure, així que m'afanyo a omplir la meva *cantimplora. També vaig trobar alguns fruits del bosc que semblen comestibles. No són molt saborosos, però almenys em donen una mica d'energia. A mesura que avança el dia, construeixo un refugi amb branques i fulles per a protegir-me del sol i la pluja. No entenc res, no és com he arribat aquí, no se'n què illa estic, però em fa molta por, no sé si aquesta illa estarà habitada o deserta, ja veuré que m'ofereix demà

Segon dia

Em desperto molt d'hora i surto a buscar més aliments i aigua. Em fa molt de mal l'esquena, la sorra m'ha deixat l'esquena trencada. Després de caminar durant unes hores encara no he arribat al centre de l'illa, però veig que hi ha alguna cosa que no és molt natural, sembla creació de l'home, trobo una cova en la costa. És un refugi natural, així que decideixo

passar el dia allí, és un lloc molt fosc, no sé que estic escoltant, però és que hi ha alguna cosa, sàrrria millor que surti d'allí. Pot ser que hi hagi animals perillosos, recullo algunes petxines i pedres a la platja per a fer eines i començament a pensar en com podria sortir d'aquí. Em sento perdut i solitari, tinc molta por i vull veure als meus fills ja, almenys tinc un refugi segur per a passar la nit.

Tercer dia

Avui és un dia de pluja, no m'aporta confiança. Em vaig quedar en la meva cova tot el dia i vaig sentir el so de la pluja colpejant la roca fora, no sé si m'estic tornant boig, però he sentit un crit fora. Em sento trist i només, i em preocupa que ningú em trobi mai, com estarà la meva família, s'hauran oblidat de mi? Almenys tinc aigua per a beure i un refugi segur, però el menjar continua sent un problema, hauria de buscar aliments per l'illa a veure què puc trobar. A mesura que passen els dies, el meu cos s'afebleix i em sento cada vegada més cansat, segueixo amb el dubte sobre el qual vaig veure sota la pluja, tenia pinta humana, però no estic del tot segur.

Quart dia

Avui vaig tenir sort. Mentre caminava per la costa, vaig trobar un petit vaixell encallat a la platja. Encara que està en mal estat, amb un gran forat i la fusta una mica podrida, podria ser útil per a navegar a la recerca d'ajuda. Vaig passar el dia reparant-lo el millor que vaig poder amb els recursos que tenia a mà, amb una mica de fusta d'una palmera i lligant-lo amb el que tenia més a mà. També vaig trobar algunes petxines que semblen ser comestibles, però no estic segur de si són segures. Haig d'arriscar-me i provar-les. Cada vegada trobo més indicis de vida a l'illa, tinc molta por, avui he vist fum i he sentit uns crits no molt civilitzats.

Cinquè dia

Avui em vaig despertar amb una sensació d'esperança i por, he tingut un somni una mica estrany. Després d'alguns dies de desesperació, sembla que finalment tinc una oportunitat de sortir d'aquí. Vaig acabar de reparar el pot i vaig decidir partir a la recerca d'ajuda. La costa és perillosa i hi ha molts esculls de coral, però m'arriscaré i navegaré durant el dia per a evitar qualsevol perill durant la nit. A mesura que avança el dia, l'esperança es barreja amb nervis. Què passaria si em perdo en la mar? Què passaria si ningú em troba? Em mantinc alerta i vigilant, tractant de mantenir la calma i la paciència, avui els he vist, són gent que es pinten de vermell sencer, crec que pot ser sang, els he vist de lluny, encara que no estic molt segur que siguin amigables, són bastant violent entre ells, no se si m'han vist, espero que no, crec que podré arribar a sortir d'aquí.

Sisè dia

No sé com descriure el que va passar avui. D'alguna manera, el petit vaixell es va bolcar i vaig perdre tot el que tenia, el meu intent de navegar s'ha anat en orris. L'aigua salada va penetrar per les escletxes i finalment baix enfonsar-me. Torno a la costa amb ganes de morir-me. Els indígenes m'han vist i crec que ja saben que soc aquí. Avui no dormiré tranquil, dormiré agafat a la meva llança, espero poder sortir viu d'aquí. Em desperto a mitjanit per un tro, tot està fosc, veig figures, però ja és massa tard, sento un com al cap i caic rodó a terra, perdo el coneixement.

Setè dia

No m'ho crec, això no pot ser, m'he despertat en el campament de les criatures aquestes, no parlen, no es comuniquen com nosaltres, ho fan tot a crits i estan pintats de sang. Estava lligat en mig del campament, no saben lligar molt bé i he aconseguit deslligar-me, ara estic acabant de redactar això amagat rere un arbre, vull que qui trobi això li digui a la meva família que.....

Autor: Joan Castro

RELAT 2

Títol: *Torn nocturn*

7 de gener de 2012

M'aixeco del llit i em preparo per a anar a treballar, no sé què pensava en aquest moment per sopar un pastís d'arròs, però em va agradar, el faré més vegades, ho escalfo en el microones durant un minut. Havia d'anar-me'n de casa de pressa perquè arribava tard, estava plovent, haig de comprar un altre paraigua que el que tinc està molt trencat, vaig agafar l'únic que tenia, el de color rosa, el meu preferit. Em va sorprendre que ploqués tant, encara plou, no esperava que ploqués tant, és estrany. Caminava per les estretes i fantasmals carrers, la botiga en la qual treball està a la meitat de tot el poble, s'arribava creuant un gran pont, ah?, vaig dir mentre arribava gairebé al final del pont. Hi havia un home una miqueta estrany i que donava molt mal rotllo, era un vell d'uns vuitanta anys i estava a la vora del pont, mirant la rodona i blanca lluna plena, el pont té una altura d'uns trenta metres, no sé com va treure el cap tan confiat. Vaig passar d'ell i vaig continuar fins a la botiga. En arribar, vaig entrar directament al despatx que està darrere del taulell, dins hi ha les càmeres de seguretat que es veuen en un ordinador, unes taquilles perquè els treballadors guardem les nostres pertinences i el pesat del meu company de treball de les tardes, com ho odio. Arribes tard, em va dir, la pròxima vegada li ho diré al cap, sempre em mana com si ell fos el meu cap i sempre amb aquest to de nen petit que no m'agrada res. Vaig llegir el que em va demanar de feina el cap com cada dia en un paperet, primer havia de tirar les escombraries i després atendre els clients, fàcil. La botiga no és molt gran, però, té molts productes per al consumidor, un lavabo petit, un rebost i la part posterior de la botiga. Vaig tirar les vuit bosses d'escombraries als contenidors d'escombraries, pesaven molt, em vaig sentir esgotada, però encara havia d'atendre els clients que vinguin, per sort, com és de nit venen encara menys del normal, a més aquest poble no és molt conegut i hi ha molt pocs habitants. Va venir un home que semblava un executiu, va demanar tabac, també un parell de dones i una nena petita que estava sola, em va demanar un cartó de llet i ja, una mica rar. Vaig acabar i vaig tornar a casa a començar a escriure aquest diari perquè m'avorreixo molt i volia fer alguna cosa innovadora. M'adormiré.

8 de gener de 2012

Quin somni més estrany vaig tenir, sortia unes cintes de policia, com si hi hagués un assassinat, res més. Com cada dia em preparo el pastís d'arròs, sí, a partir d'ara serà cada dia perquè sorprenentment em va agradar molt i també com cada dia arribo tard, continuava plovent des d'ahir, vaig agafar una altra vegada el paraigua i me'n vaig anar al treball, no estava el vell en el pont, que alleujo. En entrar a la botiga i anar al despatx, abans d'entrar per la porta del despatx, el meu company em va ficar un esglai de mort, vaig cridar molt fort. Li insultaria de totes les formes possibles, però ell té un càrrec superior al meu i a més es comunica diàriament amb el cap. Em va dir que arribava una altra vegada tard i que aniria a

parlar amb el cap. Se'n va anar. Aquesta vegada el que em va deixar de feina el cap era escombrar el sòl, estava molt brut, també atendre els clients. Mentre escombrava el sòl m'adonava que no entrava ningú, però de sobte, quan vaig acabar, vaig escoltar el sorollet que feia la porta automàtica quan s'obria, no hi havia ningú, però la porta continuava obrint-se i tancant-se repetitivament de manera contínua. Simplement, vaig pensar que estava espatllada, llavors, vaig cridar a un tècnic i em va dir que arribaria en tres dies. Gairebé acabant el torn nocturn, va entrar una dona molt rara que em va dir que soc molt jove per a treballar a aquestes hores tota sola i també em va donar una polsera negra que em va dir que això em protegiria de la maldat, molt estrany la veritat. Vaig arribar a casa, m'agrada això d'escriure. M'adormiré.

9 de gener de 2012

Un altre somni em va despertar de cop, eren les mateixes cintes de policia, però aquesta vegada tenien sang, quin malson tan dolent, el bo és que aquesta vegada no arribaria tard. Una altra vegada plovent. En el pont estava el vell, vaig passar d'ell una altra vegada, però em repetia una mateixa frase mentre em mirava, "estàs en perill". No li vaig donar importància. En entrar a la botiga, ja estava una mica nerviosa per tot el que estava passant, sobretot quan arribant al despatx no estava el meu company, s'haurà anat abans, vaig pensar per a calmar-me. Aquest dia el que havia de fer era reposar els productes caducats per nous, ho vaig fer amb molta facilitat, també, havia d'exterminar a les rates que hi havia en la part posterior de la botiga, vaig agafar una escombra i vaig anar on els contenidors de les escombraries, fent que se'n vagin del lloc, hi havia moltes, unes dotze, per sort no havien entrat a la botiga. En acabar, em vaig adonar d'una cosa que va fer que se'm posés la pell de gallina, hi ha un camí de terra que mai li vaig donar importància perquè dona a un traster que pertany al cap, no podíem entrar, primer, perquè estava prohibit i segon perquè no teníem la clau per a la porta, llavors abans d'arribar a la porta hi ha uns murs que fan com una petita entrada, estan precintats amb les mateixes cintes de policia dels meus somnis, no tenien sang. Abans d'anar-me'n van trucar al telèfon de la botiga, espantada, el vaig agafar, em va donar un sospir de tranquil·litat al saber que era el tècnic, que avança l'arribada a demà. Després d'això vaig arribar a casa i em vaig trobar un paquet en l'entrada de la meua casa, tenia el meu nom, jo no havia comprat res. Ho vaig obrir i era una cinta de vídeo, la vaig reproduir en la meua televisió antiga. Primer sortia el traster del cap amb les cintes de policia amb sang i després un enregistrament del meu company de treball amb una amiga seva fent un reportatge d'una fàbrica abandonada, és una que està per les muntanyes, sí, ell és reporter també, que enveja. Quan veia l'enregistrament em vaig preguntar per què és allí de nit i els dos sols a la meitat del bosc d'una gran muntanya, però, igualment, no veia res més estrany, explicaven una mica la història de la fàbrica i no gaire més. En acabar la cinta vaig beure aigua, tenia la gola seca dels nervis de no saber el que està passant. M'adormiré.

10 de gener de 2012

No vaig somiar res per sort, no tenia ni ganes de menjar igual que ahir. Continuava plovent, però aquesta vegada amb més força i amb boira. Quan vaig anar a agafar el paraigua estava trencat del tot i no en tenia més, així que em tocava mullar-me sota la forta pluja. En el pont estava en vell repetint la mateixa frase, però cridant, "estàs en perill!", també estava la dona de la polsera cridant el mateix que el vell, mai he corregut tant en la meua vida. Vaig entrar a la botiga i com sempre al despatx, no estava el meu company i el cap no havia escrit res, no hi havia ni paper, estranyada vaig intuir que com no hi havia res solament havia d'atendre els clients. Va passar una estona molt llarga, fins que va entrar una persona, el tècnic, molt amable, em va indicar quin era l'error que tenia la porta i el motiu. S'obria i

tancava sempre sola. Resulta que amb la pluja els circuits de la porta que estan en la part de darrere de la botiga en un raconet s'havien trencat, a part les mossegades que li van donar les rates no ajudava molt a solucionar-ho, em va dir que en quinze minuts ho té arreglat i que li posarà una cinta impermeable al voltant de la caixa de circuits perquè no passi una altra vegada. Mentre esperava dins per a tendir a altres clients que puguin venir, em donava il·lusió veure les càmeres de seguretat, que abans no podia fer-ho perquè el meu company de treball no em deixava, però com no estava llavors vaig aprofitar l'oportunitat, vaig veure com el tècnic passava fred fora i em feia llàstima, però no podia fer res. Crec que estic al·lucinant o una cosa semblant perquè de sobte, mentre em veia a mi mateixa en la càmera del despatx, darrere de mi hi havia una cosa que no crec ni que pugui descriure-ho amb paraules. Era una dona o més aviat entitat fosca que mesurava uns dos metres, tot era fosc, menys la cara, tenia una cara que mai se m'oblidarà en la vida, aquella pell blanca pàl·lida, ulls grans ben oberts, nas petit, orelles petites i una expressió facial maligna amb un somriure ben gran que arribava de punta a punta de les orelles, estava mirant a càmera amb aquest cos prim, no em volia donar la volta, estava darrere de mi. Vaig tancar els ulls i em vaig girar lentament, de sobte, tota suada de por i pànic, vaig sentir la veu del tècnic dient que ja estava tot i que s'anava, confiada, vaig obrir els ulls i no hi havia ningú. En pagar al tècnic em vaig anar corrent a casa, tinc por de tornar, però haig de treballar o em quedaria sense casa, en arribar hi havia un altre paquet per a mi, quina sorpresa, una altra cinta. Penso que és millor mirar-la demà, ara no que estic molt traumatitzada. M'adormiré.

11 de gener de 2012

Eren les quatre del matí i no podia dormir, vaig decidir veure la cinta en aquest moment, volia veure com feia el ridícul el meu company una altra vegada davant de la càmera. En posar-la sortia la fàbrica des de fora, però no sortia ningú, encara no entenc com poden haver entrat allí, quina por, la fàbrica imposava molt tota feta de maons i era gegant, passats deu minuts de vídeo ja tenia una mica de somni, però després de tant de temps veient el mateix em vaig adonar que la data de l'enregistrament és del "9 de gener de 2012", el dia que va deixar de venir a treballar. Uns moments després, es veia una figura a dalt del tot de la fàbrica, amb la pluja del vídeo i la qualitat del mateix no es podia veure qui era, la càmera va fer zoom sola allà dalt i jo em vaig acostar també a la televisió. Era el meu company de treball, li faltaven els ulls i de sobte es va llançar des del més alt de la fàbrica fins a terra, molt impactant, que tensió vaig sentir, per sort es va acabar la cinta, em vaig adormir després de relaxar-me. Sense saber què fer em vaig preparar per a anar a treballar, continuava plovent i amb més boira encara, la lluna continuava plena, un detall que no me n'havia adonat fins ara. En entrar a la botiga, vaig ser al despatx i havien desaparegut totes les coses d'allí, era una sala buida, l'única cosa que hi havia era el paperet de les feines del cap enganxat en la paret i posava com a tasca anar al traster. Jo sense esperar-me res nou que em sorprengui, vaig anar allí, les cintes de policia estaven cobertes de sang aquesta vegada, les vaig traspasar, la porta del traster estava oberta, estava tot fosc endins, l'única llum que es veia era la d'una televisió que hi havia dins encesa. En entrar feia molta pudor, que provenia del cos del meu cap mort en una cadira que apuntava a la televisió, li faltaven els ulls igual que al meu company de treball, ell també es va suïcidar, estava la taula i el sòl on estava la televisió plena de calmants, es va prendre sobredosis de calmants i va morir. En la televisió sortien interferències, les teranyines del vell traster tapaven el nom de l'última cinta posada, que es deia "L'enregistrament vermell", vaig sentir un crit que provenia de fora del traster, en obrir la porta estava aquella entitat dempeus mirant-me al fons, gairebé em va donar un infart quan va començar a córrer molt ràpidament per mi, vaig tancar la porta ràpidament. Darrere de la televisió hi havia una sortida del traster a l'exterior per un petit tros de fusta que faltava de la caseta, en sortir vaig córrer a casa lògicament i en arribar tot

estava fosc i no hi havia llum, han passat vint minuts i aquí segueixo, tancada a la meua habitació tota espantada. M'adormiré.

12 de gener de 2012

Em vaig despertar i em sentia molt bé, a la nit vaig pensar que com el meu company no estaria mai més, aniria a fer el torn de tarda, a més ha parat la pluja i ja no hi havia boira, era una tarda amb un sol molt bonic. En arribar a la botiga com tampoc estava el meu cap, llavors aniria pel meu compte, no entrava ningú, no era molt rar, va entrar després d'unes hores una anciana que només volia anar al lavabo, òbviament li vaig deixar anar. No volia ni vull ficar-me en les vides dels altres, però l'anciana feia dues hores que estava en el lavabo, vaig anar a veure si estava bé, igual havia tingut un accident. Quan vaig obrir la porta no hi havia ningú, sentia una forta respiració darrere de mi, no feia falta girar-me, només havia de tancar els ulls i ja, en fer-ho, qui estava darrere de mi em va dir amb una veu baixa, però clara, "desperta". Em vaig despertar a les dotze de la nit.

13 de gener de 2012

M'emportaré el diari amb mi i l'escriuré tot, com he pogut dormir un dia sencer?, no és possible, igual no era un somni, treballaré per a buidar-me una mica de tot, tot el cel està vermell, lluna plena vermella, molta pluja de sang i molta boira, les pàgines del diari s'estan trencant, en el pont està el vell i la dona de la polsera, em diuen que ja em van avisar dels perills, però no vaig fer cas a res, tampoc em vaig posar la polsera que em va donar, igualment és tard ja, fa molt fred, és com si estigués en un congelador. Entro a la botiga, està tota destruïda, tot per terra, vaig al despatx, no hi ha res, només el paperet de tasques del cap que posa escrit amb sang, "et toca mirar l'enregistrament vermell". Em giraré, està l'entitat amb una cinta vermella a les mans davant de mi, l'agafo, l'entitat desapareix, vaig a casa, aquí estic, a punt de veure la cinta vermella, acabo el diari ara i per sempre. M'adormiré.

Autor: Alejandro Benito